Ч. 147. Второк 19 (6) липня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З далекого Всходу.

Вигляди осінної сесиї державної ради займають вже тепер дневникарів, політиків і послів. Дотеперішні посли оцінюють сі вигляди зовсім невідрадно. Посли др. Шустерпиц і Корошец заповідають і на осінь рішучу обструкцию а вість про намірене бар. Бінертом розвязане державної ради на случай єї бездільности уважають лише погрозою, яка не довела би до цїли. Всенімець Странский на вічу в Аш висловив погляд, що правительство буде намагати ся розбудити діяльність державної ради, а в противнім случаю не приступить до розвязаня, котре не дало би користного вигляду, але в такім случаю дійшло би до парляментарної катастрофи і до октройованя зміненої конституциї. Деякі дневники вказують на те, що передовсім бар. Бінерт в другій половині серпня почне переговори в справі урухомленя сойму, за чим заявляє ся ческа і німецка шляхта, а розвязане державної ради з тої причини було би тепер неможливе, бо має ще відбути ся сесия делеґаций для ухваленя буджету за 1910 і на 1911 рік. На основі инших інформаций відбула би ся передовсім в другій половині коротка сесия соймів, відтак сесия делеґаций до половини падолиста. Після того другу половину падолиста зібрала би ся державна рада, а коли би виявила ся єї повна неспосібність до роботи, послідувало би розвязане нових виборів. Др. Ґесман на посольскім вічу висловив надію, що польске Коло змінить в осени своє становище і буде іти разом із сторонництвами більшости. Се тим імовірнійше, коли би оно мало опинити ся перед можливостию нових виборів.

II. Президент міністрів бар. Бінерт був в суботу о год. 11 на авдиенциї у Цісаря. Авдиенция тревала $2\frac{1}{2}$ годин. Відтак п. президент міністрів і секцийний радник Ерґард були запрошені на обід дворский. О годині $10\frac{3}{4}$ в почи виїхав бар. Бінерт до Тиролю на відпустку.

За посередництвом віденьскої праси подав бар. Бінерт до прилюдної відомости, що тішить ся повним довірем Корони.

В хіньскій провінциї Інан вибухли поважні заворушеня, звернені против чужинцїв. Ворохобники понищили цілі осели, допускаючи ся притім ріжних злочинів. До сего приложив очивидно свою руку розгалужений в цілих Хінах тайний союз „червоної ліхтарні": єго члени мають у населеня велику симпатию, а число їх прихильників дуже значне. Особливо при нагоді облоги міста Чанґтон членами тайного союза показала ся наглядно єго популярність; замкнені в місті оставали в безустанних зносинах з облягаючими і подавали їм цінні інформациї. Члени „червоної ліхтарні" мають мати значне число оружия найновійшої конструкциї і великі запаси амуниції. Оружиє дістають з Анґлиї і Америки. Навіть в самім Пекіні ширить ся революцийна пропаґанда з кождим днем, а звернена рівночасно і против чужинцїв. Дипльоматичні представники заграничних держав видали відповідні зарядженя для охорони своїх горожан, на які могли на разї здобути ся.

Официяльна „Россия" заявляє дотично росийско-японьского договору, що засада „отвертих дверий" в Манджуриї була признана вже договором з 1907 р. Тож під економічним взглядом мали до Манджуриї доступ всї ті, що мали торговельні інтереси на далекім Всході. Заява про удержане status quo виключає підозріне зі сторони Хін, немов би то Росия хотіла

33)

В найбільшім місті на сьвіті

або

Льондон, єго займавости і житє в нім.

(Після дра Швана, дра Отта, Шардта і др. зладив К. В.)

(Дальше).

Бути в Льондонї, а не видіти вестмінстерскої палати, значить то само, що бути в Римі а не видіти папи. Вестмінстерска палата то будинок, в котрім радить анґлійский парлямент, сей первовзір всіх новочасних парляментів. Є то величавий будинок збудований в готицкім стилю над самим берегом ріки Тамізи, а в найблизшім сусїдстві вестмінстерскої опатиї і займає більше як 3 гектари простору. В нім єсть 1.100 комнат і 11 подвір. З трох єго веж єсть вежа Викторія найвисша і має 103 метрів; середна вежа єсть на 91 метрів висока, а вежа з годинником від сторони вестмінстерского мосту має 97 метрів висоти. Фасада від сторони Тамізи єсть 275 метрів довга і украшена статуами всіх анґлійских володітелів. Та й середина палати єсть богато украшена фресками, статуами (500), образами, мозаїками і т. п.

Отже тут в сїй палаті засїдає з давендавна верховна власть анґлійского народу: „король, льорди і громадяни в парляменті". Колись давно мешкали тут і королї зі своїми королївскими урядами і тут сходили ся на нараду „великі і мудрі" з цілої держави, щоби помагати королеви а нераз і виступати против него. Вже Генрих III., котрий побудував на ново вестмінстерску опатию і розширив палату, скликав сюди льордів (вельмож) і від того часу сходили ся они тут завсїгди на нараду, аж під конець 13-го столїтя покликувано до сеї ради також і представників народу або т. зв. громадян (commons). В 14-ім столїтю розділила ся та рада на висшу і низшу палату або на палату льордів і палату громадян або послів і так витворив ся парлямент, котрий опісля став ся взірцем для инших народів.

Ся рада „великих і мудрих" в державі збирає ся що року на засїданя і она єсть всемогучою. Анґлійский парлямент єсть паном і володітелем Анґлиї, він могутнійший навіть як сам король і признає ще лиш одну власть над собою, а то — з в и ч а й, котрому піддає ся безусловно так, що то доходить иноді аж до сьмішности, а в 1834 р. довело навіть до катастрофи великої пожежі, котра знищила давний будинок.

Від часу, коли Нормани заволоділи островом, аж до року 1826, отже через 760 літ, мимо того, що за той час винайдено папір, пера, чорнило, подвійне книговодство і богато всїляких инших річий, анґлійский уряд скарбовий записував все карбами на паличках. Коли остаточно парлямент в 1783 р. ухвалив закон, зносячий сего рода „книгодство", уряд скарбовий не міг так борзо відвикнути від него, а коли остаточно замість карбованя завів записуване до книг, лишило ся з давних карбованих „актів" тільки материялу, що було чим через вісім літ палити в печи. Отже дня 16 жовтня 1834 р. напалено тим материялом так дуже в печи в палаті льордів, що від ні о годині пів до 7-ої вечером займило ся і вибух огонь, котрий до рана слїдуючого дня знищив майже цілу палату. Остались лиш вестмінстерска сьвітлиця, крипта під каплицею сьв. Стефана — в каплици відбували ся засїданя членів палати громадян — „стіл палати", великий ключ до пивниць палати і приказ наказуючий страти короля Кароля I.

Анґлійский парлямент держить ся так старих звичаїв, що ніколи не зносить їх виразно, хоч на їх місце заводить нові, бо преці може колись лучити ся й така нагода, в котрій було би добре вернути ся до старих звичаїв. Так н. пр. журналістам вільно заходити до парляменту і нема обави, щоби „серджент-ет-армс", (sergent-at-arms — той, що перед спікером несе булаву і виконує прикази палати послів) ставив їх перед суд парляменту та грозив повішенем або розчвертованем за оповіщене бесїд, виголошених в палаті, але коли має ся відбути довірочне засїдане, то таки розпочинає ся оно стародавним звичаєм. Хтось з членів палати віддає ся: „Містер спікер, тут якісь чужі люди в палаті". А пан спікер (speaker — бесїдник, так називає ся предсїдатель або президент палати громадян) може на то остережене звернути увагу або й ні; коли

загорнути північну Манджурию, а Японія полудневу, хоч з другої сторони ті держави не думають покидати прав, также здобутих.

Новинки.

Львів, дня 18-го липня 1910.

— Іменованя. Міністерство торговлі іменувало старшими почтовими офицялами отсих почт. офицялів: Йос. Римаровича, Фр. Балазиньского, Ст. Грудніцкого, Ст. Шефера, Альфр. Бучака, Йос. Гавліковского, Ігн. Коха, Ад. Вінтерсгера, Петра Береста і Вит. Василевича у Львові, Жигм. Зембовича в Миколаєві, Влад. Гарана в Тернополі, Ігн. Шаннінгера в Станиславові і Як. Тіркля в Стрию; а почтовими офицялами отсих почт. асистентів: Тад. Сікорского, Вол. Гомика, Авр. Шрагера, Фр. Пяциньского, Арт. Шлямба, Ст. Саковского, Мих. Домічевского, Фр. Сурму, Бол. Тулея, Ант. Строкона, Йос. Залеского, Юл. Галюзу, Івана Савицкого, Каз. Плахціньского, Йос. Маціліньского, Меч. Мйончиньского, Ів. Ортиньского і Теод. Барана у Львові, Альб. Ботюка в Дрогобичи, Яр. Хомицкого в Самборі, Ол. Дутку в Кракові, Марг. Марка в Перемишлі, Льва Каца в Ярославі, Едв. Федера в Бучачи, Вол. Здановича в Горлицях, Ем. Винничука в Підволочисках, Льва Росгендлера в Перемишли і Вл. Клосовского в Коломиї.

— Є. Е. ВПр. Митрополит гр. Шептицкий виїхав оногдї до Риму на два тижднї в духовних справах.

— Проф. др. Михайло Коцюба покликаний Міністерством просьвіти до ц. к. Ради шк. кр. на референта і інспектора рільничих шкіл і господарства в учит. семінариях і обнимає урядованє з днем 1 серпня.

— Дрібні вісти. Є. В. Цїсар уділив погорільцям в Трешневі березівского повіта запомоги в квоті 5.000 К. — В найблизшім часї відбудуть ся посьвяченя трох нових костелів у Збаращині, а то Кретівцях, Язівцях і Іванчанах. — Почтовий аспірант в Грибові, Тад. Рогальский, здефравдував 1.000 К і утік в незвістнім напрямі. — В Любачеві спіймано під замітом шпигуньства Боднара, який був свого часу обжалований за крадіж войскових документів і плянів в Станиславові. — При ул. Зибликевича 18 А у Львові викрито потайну нору деморалізациї, де „золота молодіж“ допускала ся насильств на дївчатах, нераз нелітних, спроваджуваних підступно властителькою тої нори.

— В наукову подорож вибирають ся сего року з рамени Наукового тов. ім. Шевченка Федір Вовк і проф. дра Іван Раковский на галицку Волинь, проф. дра Стефан Рудницкий в Карпати, проф. Осип Роздольский на галицке Поділє, проф. Філярет Колесса між Бойки і п. В. Заньо на Поділє і Карпати.

— Жнива на Поділю — як доносять — вже в повнім розгарі. Жита рідкі, ярі збіжа не великі, але можна сподївати ся намолоту. В роботі перешкоджує дощ, що перепадує часто, а декуди бувають навіть тучі, як приміром дня 13 с. м. в Заздрости і околиці. Всеж таки теперішні дощі не є шкідливі, противно добродійні, бо поправляють весняні засіви, що від посухи дуже потерпіли.

— Виділ філії „Просьвіти“ в Коломиї прийме на рік шкільний 1910/11 до удержуваної ним реміснично-промислової бурси в Коломиї більше число питомців учеників місцевих шкіл: деревного промислу, гончарскої і шевскої під отсими услівями: 1) Отець або опікун питомця має бути членом тов-а „Просьвіта“. 2) Оплата місячна виносить 20 К, яка для біднїйших може бути знижена до 15 К. 3) Кождий питомець мусить мати потрібну постіль, одіж, біле і обуву. 4) Подаванє належить внести найдальше до 15 серпня с. р. на руки члена виділу п. Ів. Петришина в Коломиї, ул. Старомійска ч. 470. 5) До подання треба долучити сьвідоцтво убожества і заяву вітця (опікуна), що буде повисшу оплату точно що місяця з гори складати. На відповідь належить долучити кореcп. картку з поданєм докладної адреси. — Від виділу філії „Просьвіти“ в Коломиї.

— Школи руского тов. педаґоґічного. В доповненю поданого оногди звіту про школи тов. педаґоґічного, подаємо статистику учениць тих шкіл. а) Виділова школа ім. Шевченка з правою прилюдности. На початку вписало ся: до I. кл. 51, до II. кл. 32, до III. кл. 37, до IV. кл. 34, до V. кл. 8, — разом 162. Відтак прибуло в II. півроці 4, виступило протягом року (головно через анемію або недугу) 19, померла 1, — остає при кінці 155 учениць. В тім числі було місцевих 52, замісцевих 93, значить майже $^2/_3$ всеї молодежи. Поміщене мають у родичів і свояків 73 учениць, в Інституті сьв. Ольги 25, у СС. Василиянок 9, на станциях 80, 8 доходило або доїзджало з поблизких місцевостий (Винник, Клепарова і Знесіня). Після занятя і званя родичів були учениці доньками: 34 сьвященників, 28 сторожів і зарібників, 27 селян і міщан, 18 народних учителів і промисловців, 6 приватних урядників, 13 державних слуг і підурядників, 2 ремісників, 1 лікаря, 1 адвоката (були 2 доньки), 1 літерата (2 доньки), 1 властителя реальностий; 1 учениця була кругла сирота, 10 мали лиш матір. Крім 5 були всї гр.-кат. обряду; що до народности належали всї учениці до рускої. Вік учениць: найнизший 7 літ, найвисший 17 літ. Оплата шкільна виносила в клясах I.—III. піврічно 6 К, в клясах IV.—V. 10 К, даток на бібліотеку 1 К; знижене або увільнене від оплати уділено в 43 случаях.

б) Школа вправ з правом прилюдности. Школа вправ числила в сім році шкільнім в 3 клясах з початку 29, відтак 31 учениць, а се: в I. кл. 8, в II. кл. 10, в III. кл. 13. З виємком одної були всї місцеві. Після стану і званя родичів були: 1 донька сьвященика, 1 донька властителя більшої посїлости, 1 донька радника дир. скарбу, 2 купця, 2 професорів, 2 ремісників, 7 підурядників, 15 сторожів, возьних і зарібників. Вік учениць від 6—10 літ. Всї учениці крім одної мешкали у родичів.

в) Учительска семінария. З початком року шкільного записало ся 144 кандидаток, клясифіковано 134, убуло 10; одна померла; 5 виступило в I., 4 в II. півроці. Найбільше, бо аж 6 виступивших кандидаток було з IV. року; у одних утома і анемія, у других непевність що до місця і часу іспиту зрілости були причиною виступлення. В тім числі 144—73, отже половина кандидаток — вийшли з Виділової Школи ім. Шевченка, прочі прибули з провінциональних і львівських шкіл. На 144 було місцевих 44 (31%), замісцевих 100 (69%).

же скаже серджентови-ет-арме, що тут суть „чужі люди“, то они мусять безпроволочно виносити ся зі своєї ґалериї. В противнім случаю той достойний, постарший вже панок, в штанах по коліна і черевиках з пряжками, зі шпадою з боку та в перуцї з короткою косою на голові, готов їх арештувати і на приказ спікера замкнути до арешту, що містить ся у вежи з годинником, або коли би там не було місця, відставити їх до вязниці в Нюґет. Чужим журналїстам ще гірше як їх анґлійским товаришам, бо они мусять старати ся о карту вступу окремо на кожде засїданє, на котрім хотять бути.

Але навіть того дверника з чорною булавою, званого звичайно „Бляк Род“ („чорна булава“), котрий в палаті льордів сповняє службу серджента-ет-арме і яко післанець короля або палати льордів має являти ся в палатї громадян, уважають за чужинця. Скоро він явить ся, то дверник в палаті громадян кричить зараз на коритари, що веде з одної палати до другої: „Бляк Род!“ На той крик зриває ся серджент-ет-арме із свого місця коло дверий і замикає та засуває на засувку двері перед своїм товаришем з другої палати а відтак визирає крізь глипку в дверох. „Бляк Род“ мусить тепер три рази скромно запукати. На знак спікера отвирають двері і „булавник“ поклонивши ся три рази приступає поволи до трону спікера та вискаже то, з чим єго прислали. Горе єму, як би він змінив якесь слово з формулками, бо тоді би зараз запитували спікера, чи не нарушено якогось привилею. А горе єму, як би він по залагодженю свого посольства забув, що має три рази поклонити ся та поступати взад і аж коло барієри може обернути ся.

Доси ще того не бувало, щоби він забув ся. Щоби стало ся в такім случаю, ніхто не знає. Мабуть нічого. Але то було би й найстрашнїйше, бо тота церемонія з „чорною булавою“ — сю службу робить звичайно висший офіцир на пенсиї — виконувана сотками літ, означає, що палата послів має право виключати навіть самого короля із своїх нарад і держати перед ним в тайнї бесїди, які би там виголошувано. Полишати без покараня нарушенє хоч би якого й найменшого парляментарного звичаю значило би заохочувати до ослаблюваня історичних основ парляментарної власти.

Палата послів має ще й такі звичаї, котрих ще ніхто непокликаний до того з вибору або уряду не виконував. Так єсть н. пр. звичай, що спікер палати послів молить ся перед кождим засїданєм і що від часу т. зв. порохового заговору ходить комісия з ліхтарнями до пивниць і дивить ся, чи там хтось не підложив пороху. Ліхтарні старосьвітскої форми несуть комісарі і вояки королївскої прибочної ґвардиї в кишних червоних одностроях. Але в ліхтарнях не горить сьвітло, бо теперішні пивниці суть високі і ясні; та й замість бочки з порохом знаходять ся там бочки як найліпшого старого вина Бордо і найстаршої в цілім королївстві горївки, щоби члени парляменту по своїх трудах мали чим покріпити ся.

Саля засїдань палати послів або громадян єсть всего 23 метри довга, трохи більше як $13^1/_2$ м. широка а майже $12^1/_2$ м. висока. Ціле уладженє єсть як би умисно на то придумане, щоби салю ще меншою зробити — так все уложене около великого „стола палати“ і високого сїдища спікера подобаючого на трон. Старий „стіл палати“, зроблений ще в 1706 р. після рисунку славного будівничого Рена (Wren) вирятований підчас пожежі в 1834 року, уміщено в комнаті до сїдань. На кождім кінци того стояла стоїть касета на депеші. Колись були тоті касети призначені на важні документи, які мали бути предложені парляментови. Тепер они порожні, але стоять все на своїм давнім місци на знак, що Анґлїйці не покидають ся своїх старосьвітских звичаїв.

Можна цілими годинами сидїти тут на ґалериї і прислухувати ся виголошуваним в палатї бесїдам, підчас котрих випливають зі всїх боків тїни минувшости на сьвітло, яке заходить сюди крізь склянну стелю. А спікер сидить на своїм тронї в старосьвітскім одїню і в перуцї на голові та слухає лиш, що другі говорять; сидить мов неживий з витягненими на поруча свого трона руками та представляє ніби якийсь образ в рамцях. Нараз оживає той образ. Містер спікер встає і чути слова як перед сотками літ: „А тепер питанє, чи ся палата має відрочити ся. Хто за тим нехай скаже „Aye“ (ей=ая); хто противний, нехай скаже „No“ (= ні). І не чекаючи, чи хтось буде противити ся, рішає спікер: „Ая“ єсть більшість — та сходить із свого престола. Палата громадян відрочена.

В сїй хвили саля стає порожно, а по коритарях та сусїдних комнатах лунає старосьвітский поклик сторожі: „Хто іде домів?“ В часах, коли на улицях Льондону було повно всїлякої зволочи і длятого було небезпечно вертати самому домів, збирали ся на той поклик громадки послів, котрі ішли разом до дому. Нині то нікому й не при голові, але поклик „Хто іде домів?“ як лунав давними часами, так лунає й тепер та мабуть буде й доти лунати доки анґлїйского парляменту.

Виходимо на улицю. Електрична віха, що під самим вершком вежі сьвітила ся далеко понад Льондоном і давала знати, що парлямент радить, погасла; її загасив той чоловік, що сидить в комнаті під салею засїдань і лиш в тій цїли там службу робить. Сьвітять ся ще лиш на всї чотири сторони сьвіта цифрові кружки велитезного годинника.

(Дальше буде).

---

*) У фелєтонї ч. 31 хибно випало поясненє, бо видруковано „Тайберн — дерево“. Слово „Тайберн“ пояснено зараз словами а замість „Тайберн — дерево“ повинно бути „Трі — дерево або паль“.

У родичів і дальшої родини мешкало 46, в Інститутї сьв. Ольги мешкало 19 учениць, в Інститутї СС. Василиянок 30, по приватних станциях 33. Доходжували з публичних сїл 4 учениції. Після віроісповіданя було 137 гр.-кат., 6 римо кат., а 1 православна. Після народности зачислили ся всі з виїмком одної до рускої. Вік учениць виносив від 16—25 лїт. Після стану і званя родичів були: 34 сьвящеників, 27 ремісників, 22 сторожів, незнаних і слуг, 15 підурядників, 12 народних учителїв, 10 міщан, 7 ремісників, 6 урядників і 6 приватних урядників, 3 властителї більшої посілости, по одному професор і лїтерат. Сиріт без батька було 32, круглих сиріт 3. З того виходить, що кандидатки се головно доньки сьвящеників, рільників та низшої служби. Що до шкільної оплати, то платило повну статутом установлену таксу (с. є 20 К місячно) тільки 12 учениць; прочі мали більшу або меншу знижку і так: 15 платило по 15 К, 37 по 10 К, 7 по 8 К, 7 по 6 К, 31 по 5 К, 21 по 2 К, 9 по 3 К, одна 4 К; дві були зовсім від такси звільнені. Загалом беручи інкасовано з оплат шкільних місячно около 1100 К, отже пересічно по 8 К від одної кандидатки, а удержане Семинарії і сполученої з нею школи вправ стояло місячно понад 1800 К, значить доплачувало товариство, а властиво наша суспільність місячно 700 К, а річно понад 7000 К. Ті видатки будуть очивидно ще дальше росли, от хотяй би з причини отвореня IV. кляси школи вправ і креованя сталих посад учительских, без яких неможливий нормальний розвиток всїх Шкіл Руского Товариства Педагогічного.

Клясифікация. В виділовій школї клясифіковано 155 учениць і на се одержало 136 учениць першу клясу (87·77 проц.), 5 другу клясу (3·2 проц.), 14 поправку (9·03 проц.). В школї вправ клясифіковано 31; першу клясу дістало 27 учениць (87·92 проц.), другу 2 (6·4 проц.), поправку 2 (6·4 проц.). В семинарії клясифіковано 134; першу клясу з відзначенєм одержало 17 (12·6 проц.), першу клясу 97 (72·3 проц.), другу клясу 3 (2·9 проц.), поправку 17 (11·9 проц.). — Загалом беручи випала клясифікация дуже корисно — хотяй вимоги ставлено у всїх школах Р. Т. П. високі.

— **З зелїзниці.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові оголошує в Gazet-ї Lwowsk-ій розписанє розправи офертової на доставу оборотниці льокомотив для стациї Львів.

Дотичні условя достави і формулярі оферт можна одержати в IV. відділї згаданої ц. к. Дирекциї.

При вношеню оферт мусять оференти ужити повисше згадані формулярі офертові.

Оференти винні в офертї приняти зобовязане порученя достави уряджень електричних оборотниці фірми „Vereinigte Elektrizitäts-Aktien Gesellschaft“ у Відни, однак що до Заряду зелїзничого в відношеню до цїлої достави зістають самі виключно відвічальні.

Остемпльовані і опечатані оферти належить заосмотрити написею: „Оферта на доставу оборотниці для льокомотив для стациї Львів“ і внести до протоколу подавчого ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові ул. Красіцких ч. 5 найпізнїйше до дня 6 серпня 1910 о год. 12 в полудне.

Отворенє оферт відбуде ся в відділї IV. ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. у Львові о год. 12 в полудне дня 8 серпня 1910 р.

— З днем 15 червня с. р. змінено назву пристанку Тавзгергоф на шляху „Люблянa-Штайн на „Елиза“.

Телеграми.

Відень 18 липня. В часї суботнїшної промоциї на віденьскім університетї прийшло до великої бурі. Іменно нїмецко-народні студенти устроїли велику демонстрацию перед ректоратом, з котрого они невдоволені з причини его уступок для студентів католицких товариств.

Мадрид 18 липня. Розійшла ся тут вість, що на короля Альфонса устроєно в Валядолїд замах. Вісти тій з урядової сторони заперечують.

Софія 15 липня. Велика часть членів софійского з'їзду славяньского вибрало ся по закритю з'їзду на прогульки в ріжні околиці Болгариї. Всюди населене приймало їх з одушевленєм. Тепер вже всі члени з'їзду виїхали з краю.

Петербург 18 липня. Міста Петербург, Саматру, Симферополь і Новоросийск проголошено закаженими холерою.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02,
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·58 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**. 8·40, **2·45**, **3·15**. **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**. 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·55 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·55, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).